

[Kelm-Hansen]

bleres ved anvendelse af FN-pagtens artikel 7, der giver sikkerhedsrådet – og sikkerhedsrådet er det eneste internationale organ, som her kan komme på tale – mulighed for at iværksætte bindende økonomiske sanktioner. Vi nærer – desværre, må jeg sige – ingen illusion om, at en sådan aktion ligger lige om hjørnet. Men betragter vi udviklingen i Afrika over en længere årrække, forekommer det mig alligevel, at der er basis for en vis optimisme. Der er siden den anden verdenskrigs afslutning sket en fuldstændig fornyelse af Afrikakortet i et tempo, som mange af os knap havde turdet håbe på, og med det valg, der nu skal afvikles i Zimbabwe, tør det siges, at frihedsbølgen er begyndt at skylle op mod grænserne til Den sydafrikanske Republik. Der er ingen, der skal få mig til at tro, at udviklingen stopper netop dér. Der vil helt klart komme et stadigt voksende internationalt pres mod den sydafrikanske regering, og der vil også blive behov for øget støtte til de frihedsbevægelser i Sydafrika, som er spydspidserne i kampen mod apartheid.

Denne udvikling vil socialdemokratiet fortsat bidrage til, såvel i nordisk sammenhæng, i EF-regie som i De Forenede Nationer, men også på det hjemlige plan, bl. a. i form af den særlige apartheidbevilling til støtte for ofrene for det sydafrikanske regime. Man vil huske, at denne bevilling kom til verden på socialdemokratisk initiativ, og den er da også vokset støt inden for de senere år.

Det er imidlertid også en væsentlig opgave, at der uden for dette ting fortsat gøres en indsats for at skabe en større – og det vil sige en mere kontant – folkelig støtte til den sydafrikanske frihedskamp, og også her vil socialdemokratiet fortsætte sit arbejde.

Bjørn Elmquist (V):

Lad mig starte med at fastslå, at vi i venstre ikke finder, at dette forslag til folketingsbeslutning skal give anledning til en større udenrigspolitisk debat på indeværende tidspunkt om Sydafrika eller om den danske udenrigspolitik i det hele taget.

En boykot som den, der foreslås mod apartheidstyret i Sydafrika, er snarere egnet til at skade end gavne bestræbelserne på at få sat en stopper for racediskrimineringen i Sydafrika. Som det allerede er understreget,

bl. a. af udenrigsministeren, skal boykotten for at kunne virke for det første være international, og derudover mener jeg også, man må stille det krav, at den bliver effektiv, det vil sige, at den omfatter i hvert fald de centrale dele af økonomien, og så skal den være hurtigvirkende. Jeg tror ikke, at det forslag til folketingsbeslutning, der foreligger her, opfylder nogen af disse tre betingelser.

Vi vil fortsætte med at støtte fra mit partis side, som vi har gjort hidtil, bestræbelserne for at få en boykot i stand mod Sydafrika. Først og fremmest udfolder de bestræbelser sig jo i FN. Hvis vi i stedet som foreslået vedtog boykotten her i folketinget, ville det ikke bare være et slag i luften; jeg tror i og for sig, denne tomme demonstration kunne skade bestræbelserne.

Af disse grunde må vi stemme imod dette forslag.

Kjelgaard (KF):

Igen er der tale om en gentagelse af et tidligere forslag, og igen er det faktisk svært at tilføje sagen nye aspekter i forhold til november 1978.

I det konservative folkeparti er vi tilhængere af frihed, også handlefrihed, og jeg kan kun gentage, at vi bekæmper ikke diskrimination i andre lande ved at indføre diskrimination i Danmark over for danske virksomheder ved at forbyde, ved at påbyde, ved at sørge for osv., som VS nu igen gør sig til talsmand for. Tværtimod. Jo større samhandel, jo større påvirkning på demokratisk vis, desto bedre. Vi kan stadig ikke støtte forslaget.

Jeg vil gerne sige til hr. Bolvig, at hans bemærkning før om, at det konservative folkeparti er modstander af apartheid, bare det ikke koster noget, var en gratis bemærkning. Vi er og har altid været modstandere af diskrimination. Det er der ikke spor nyt i. Hr. Bolvigs næsten selvforherligende bemærkninger til det foregående beslutningsforslag og hans optræden som redningsmand for Sydafrika koster heller ikke noget, for hr. Bolvig ved sikkert lige så godt som alle os andre, at en vedtagelse af de to beslutningsforslag ikke vil have den fjerneste betydning for menneskerettighederne i Sydafrika. Der er masser af andre lande, der f. eks. står i kø for at få fat i de kul, vi eventuelt sagde nej tak til, så